

Publicerad 2013-11-17 21:29 av onomatopoetisk

Orioniderna

Och det var Orion som låg rakt framför mig,
med sin pilbåge spänd över himlavalvet, vandrande över världshaven.
Onåbar.

Avlägsna melodier från ett vindspele i Någons trädgård där
vi gick längs vägen,
med tystnaden emellan oss som miljarder ljusår -
som från en annan tid.

Jag såg ansiktet och skrev namnet i vinden,
det som var
då.
Helheten,
en hypernova av förnimmelser.

Stannar upp och andas.
Tar ett steg tillbaka och
vinglar till för -
denna känsla av en saknad som sträcker sig utanför min kropp, bortom,
upp till stjärnorna,
vidare genom universum.

kanske landar i dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren onomatopoetisk med Poeter.se id #40033 innehar upphovsrätten